

(0138)

LA CAMPANA DE GRACIA

APA

Filla predilecta

MORET

Ha sigut héroe per força y—entre nosaltres sigui dit—es el més innocent de tots els senyors que figuren en el ministeri de Santa Úrsula.
 Ell ja 'ls ho deya als seus amichs:
 —No 'ns convé, avuy, escalar el poder. Hi ha pendents una infinitat de problemes, si l' un espinos, l' altre ple de punxas, y hem de procurar, ja qu' es en Maura qui 'ls ha plantejat, que sigui també ell qui 'ls resolgui.

Pero 'ls seus amichs no s' entenen de problemes ni d' espinas.
 —Déixis de músicas, don Segis,—varen respòndreli:—Aquí de lo que 's tracta es de menjar. Entrém a la cuyna, y quan ens trobém a dintre, molt serà, passi lo que passi, que lo menos no 'ns hi aguantém un parell de trimestres.
 Y l' infelís de 'n Moret, que á horas d' ara ja vintitres vegadas s' ha arrepentit d' haverse deixat embarcar, va dir que sí y, tancant valerosament els ulls, ell, que no es capás de governar ni sab presi-

dir, va quedarse la presidencia y la cartera de Governació...
 Tremolém... y seguim endavant.

CONCAS

Es el ministre de Marina.
 Feyna descansada, la seva.
 ¿A qué 's reduheix, total?
 A rebre 'ls partes que 'l comandant de la divisió naval del nord d' Africa li envia desde la Restinga y á contestarli que *bueno*.

Cert que la qüestió de la nova esquadra podrá proporcionarli alguns amohinos, pero ¡ay!, quan se posi la primera pesa de la primera quilla del primer barco d' aquesta esquadra, ¡quí sab ahont será ja el senyor Concas, ministerialment parlant!...

BARROSO

—¿Per ahont es diputat vosté?—varen preguntarli á en Campoamor una vegada que 'l gran poeta va deixarse portar al Congrés.

La harka del pressupost

¡Moret se 'n va á la guerra, birondon birondon birondena!...

La victoria de la Esquerra

--¡Ja hem pres el Gurugú electoral!...

Roma, de Buenos Aires y Bruselas, ¿qué sabían d' en Ferrer avans del suplici? ¡Res! Després del patíbol, tot. No ha nascut de las entranyas de la seva mare, sinó que ho ha parit la tragedia. Per aixó, ja fora 'l dolor davant la tomba d' en Ferrer! Y si volém pensar en la seva mort, que sigui pera glorificarla en lo que va tenir de noble y serena, de dominació heróica del instint de conservació; l' instint suprim en las bestias y en els cobarts. Sí, mestre Alomar, va esser una mort d' un intens valor trágich. Petroni hauria enterrat el cos d' en Ferrer perfumantlo y fent cantar las flautas de las sevas auleitides. Aquells romans sabían perdonar per una bella mort una dolenta vida. Ara, les nobles morts fan créixer la reuñia y ja 'ls cristos no troban el llensol misericordiós de las tres donas santas de la Passió del senyor Jesucrist.

La mort d' en Ferrer, passat el moment sentimental, no 'm fa cloure 'ls punys de rabia. La vida tumultuosa de Barcelona, l' esperansa revolucionaria qu' en ella hi batega, necessitaren un suplici. A Montjuich, havian pujat els humils, però en ell se presentá la tortura d' un profeta. Allí se moria y allí se matava, mes quan algú demanava pels morts, el nom que constituía la resposta era gayrebé un nom anónim. Ara no. Quan la gent que solca 'l Mediterrani guayti Montjuich, ellas solas se contarán l' historia. A Montjuich ategirán un nom: el d' en Ferrer. Jo vull fer la profecia: «En l' Avenir, al Gólgota se sumará Montjuich, y els dos turóns sinistres, posats per una fatalitat cara á cara á través del Mediterrani, se distribuirán l' amor dels homes. Catalunya haurá donat á l' humanitat la sanch d' un dels seus. A Jesús, á Savonarola, á Están Dólet, á Joan Hus, seguirá en Ferrer, y será Catalunya la seva patria, porque tenim de reivindicar pera en Ferrer la maternitat catalana y glorificarla com l' home primer que ha esdevingut universal d' entre 'ls catalans contemporanis.

«Pera què, donchs, enrotllar la seva tomba, com velles ploraneras? Els martres no afegeixen bondat, ni maldat á las doctrinas, però 'ls martres son necessaris, perque res té pera las multitudes tants prodigis com la sanch. «Pera que Ell creixi, es precis que jo 'm sacrifici», diu en Judas en *Crist en la festa de Puríus*, l' obra admirable d' en Joan Bovio. Pera que la Llibertat vingui á nosaltres era precisa la vida d' un dels nostres que fos representatiu, y mireu que dignament ha sabut oferirla. Ens deyan: «en l' hora de la mort, tremoleu y reseu; en l' hora de las responsabilitats, tremoleu; la vostra fe es epidémica». En Ferrer va morir tan gentilment com els homes de 1793. No va resar, no va tremolar, no va caure plebeyament. D' entre tots vosaltres, villans de la turba que 'l denigren, aveyám qu' seria capás, pel seu ideal, pel seu honor, de donarse al No-Res ab un heroisme tan senzill y caballeresch. ¿Com moriré? —me demanava en el meu patir fraternal. — Quan vaig llegir la tragedia, la meva ánima tremolá d' orgull. Els xacals que esperavan l' agonía també haurían sentit que alló era la glorificació en loch de la mort vil.

Per aixó, amichs, no ploreu la mort d' en Ferrer, posant en la diada dels morts flors demunt la seva tomba. ¡A fora 'ls plors! L' Iglesia, mostrantnos las tombas, ens predica qu' es inútil la lluyta, que son inútils tots els ideals, perque la podridura es el terme fatal de tot lo que viu y sols deu pensar-se en la justicia divina. Enfront de las cendras d' en Ferrer, cantém avuy esperansas; que tots cridin *¡vehé!*, com els grechs; que fassin brindis ab paraulas els vells y beguin els fadrins, vessant, ofrena y rito á la vegada, most en el sol. No pot esser mort la d' un home que va fer del suplici un exercici de valor y de fe, sense que pogués, com el fill del fuster de Nazareth, resucitar al tercer dia.

MARIUS AGUILAR

LA CAMPANYA DEL RIFF

Del día 22 al 28 d' Octubre

Després de las tempestats d' aygua y vent que la senmana passada tingueren loch á Melilla, las tropas espanyolas segueixen en el mateix compás d' espera. Hi ha algú troteig, ab tres ó quatre ferits, algú canoneig, pero res més.

Son rellevats alguns batallóns de las posicions avançadas. Nombrot subsecretari del ministeri de la Guerra, el general Orozco torna á la Península, essent nombrot pera substituirlo un altre general que es el més jove dels generals de divisió espanyols.

Continuan arribant á la península remesas de ferits y malalts, sobre tot d' aquests darrers.

Arriban á Melilla els caids enviats per Muley-Hafid pera entendres ab la harca.

Els moros del davant del Penyo de la Gomera negocien la pau.

ONA l' hem fets!

S' ha reunit á Madrid la minoría republicana (diputats y senadors) que dirigeix el senyor Pérez Galdós, y com á primera providencia, segons explica *El País*, ha acordat:

«Dejar á la iniciativa gubernamental el desarrollo de sus promesas en la oposición, por lo pronto, para evitar puedan estimarse

las determinaciones de la minoría como coacción á la labor ministerial.»

«Cuydado, señores, que aixó fa olor de *compendio*!»

«Ja recordan que ab aquests mateixos termes va contestar en Cambó quan li varen anar á demanar el seu apoyo pera lograr el restabliment de las garantías?»

«Aixó ha de deixarse á la iniciativa del Govern, —va dir:— Nosaltres no podém fer coacció sobre 'l seu ánim.»

«Si 'l cumpliment de las promesas que ha fet en Moret se deixa *por lo pronto* á la seva iniciativa, ja podém comensar á seure.

Perque, va larch.

De Madrid ens diuen que una de las varias personas á las quals sigué ofert el Govern civil de Barcelona, y que per cert no volgué acceptarlo perque 'l *trust* li va prohibir, es el senyor López Ballesteros.

«Ave María puríssima!»

«El director de *El Imparcial*, el diari més catalanófolo de la terra, governador de Barcelona!

Aixó no hauria sigut enviarnos un governador. Aixó més aviat hauria semblat un *trágala*.

Y... vaja, ¿volen dir que no 'ns l' hauríam pogut tragar?»

En Moret, demócrata.

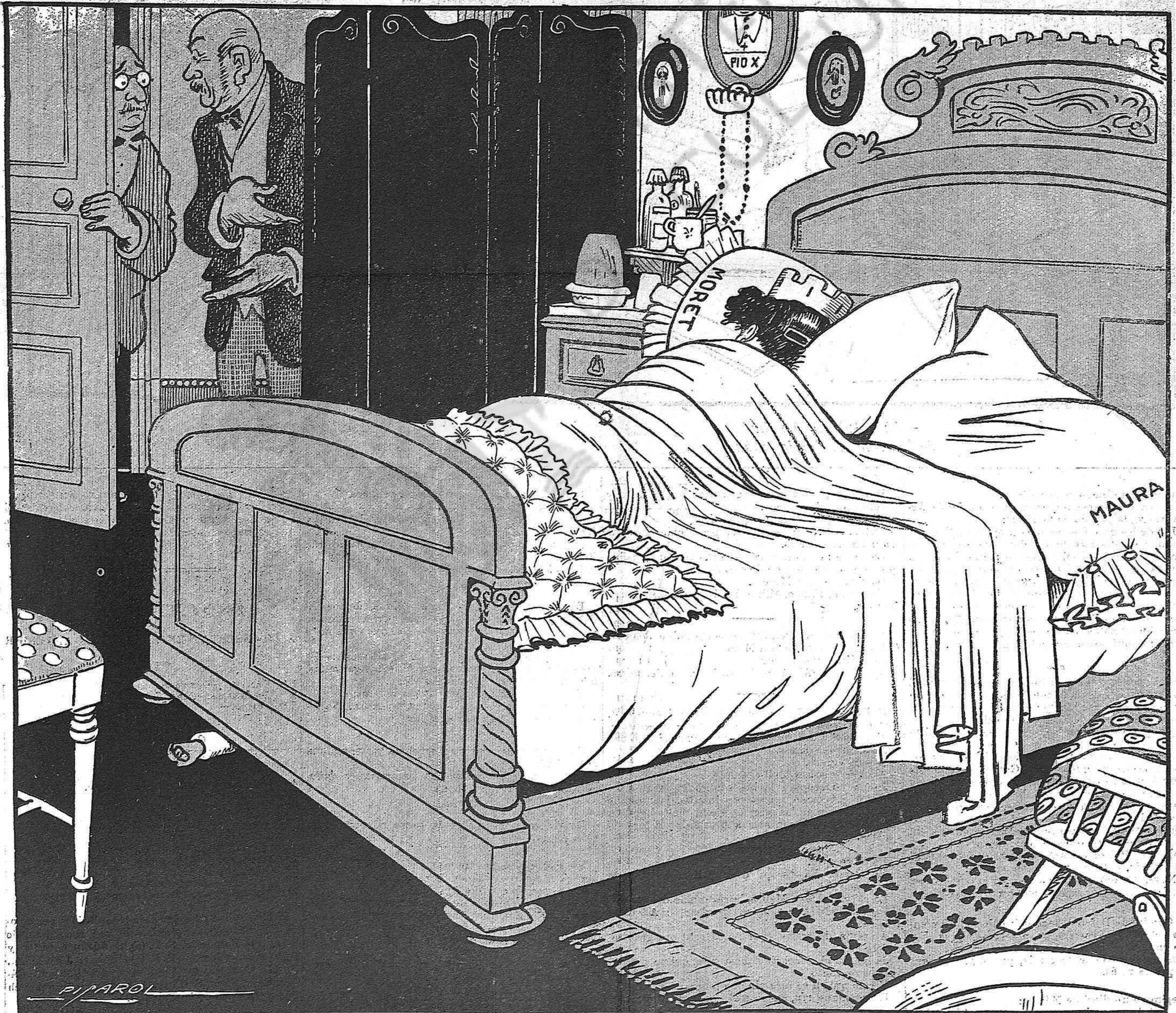
Aquest día anava l' home á enrahonar ab el ministre d' Hisenda, y com al arribar al seu despaig trobés la porta tancada, va posarse á cridar:

«¿Pero quién abre aquí?... ¿Hasta yo tendré que hacer antesala?»

«Quánta modestia! Quína senzillés més hermosa! Lluís XIV, el rey més soperb que hi ha hagut al món, també va dirho una vegada:

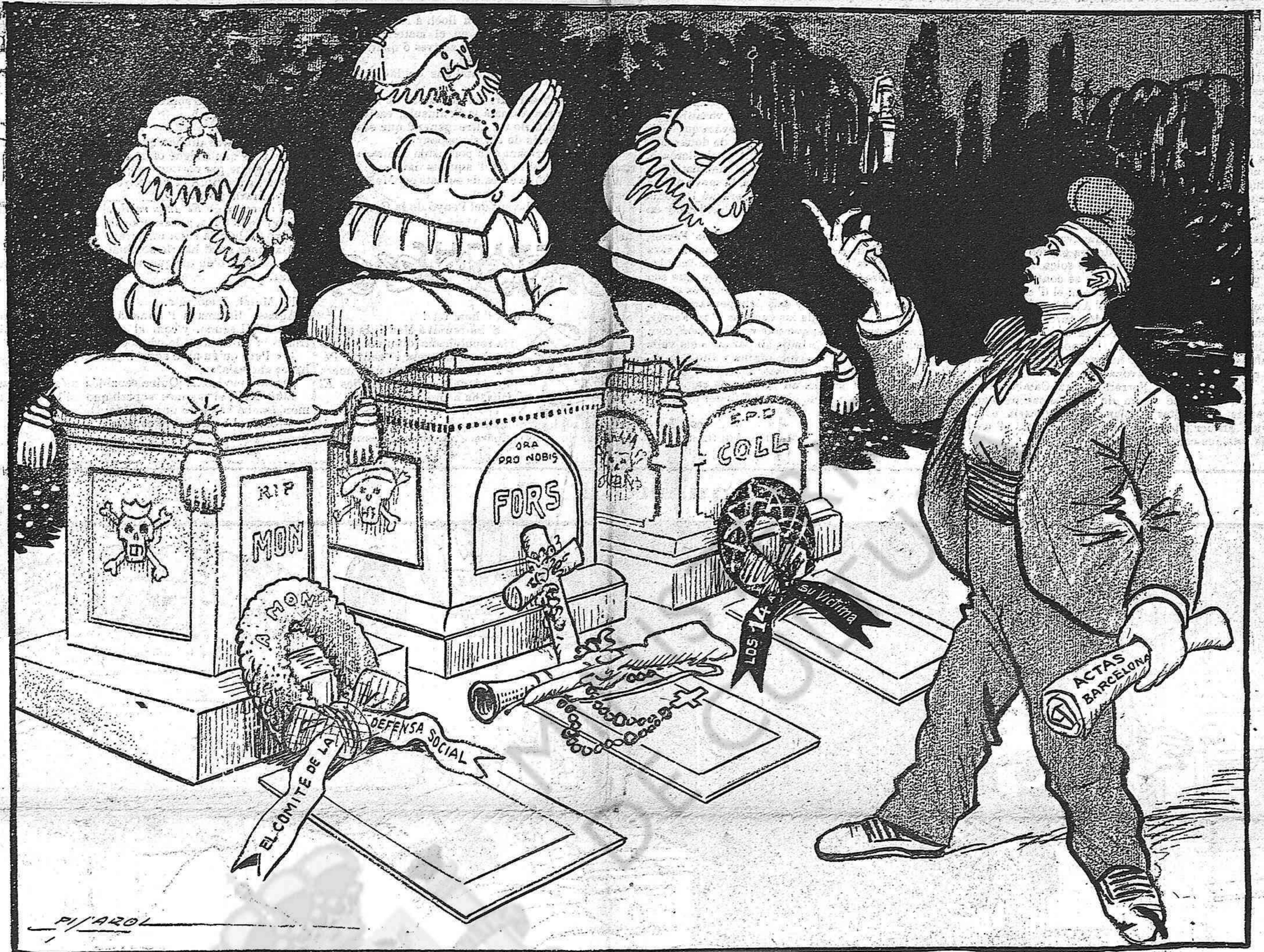
«¿Casi m' he tingut d' esperar!»

Al quarto d' ella

— Igual. Però ara s' ha girat del altre costat, y la pobra 's figura que 's troba millor.

AL CEMENTIRI ELECTORAL
Després del enterro

—Si volviessen à salir
de las tumbas donde están,

à las manos de la Esquerra catalana
volverían à morir.

Quadret genuïnament madrileny. Còm va celebrarse à la cort, segons refereix *España Nueva*, la pujada de 'n Moret:

«Uno de los gremios que más gratamente han celebrado el acontecimiento es el de taberneros, y lo comprendemos! Los individuos que forman la Junta directiva de la Federación gremial recorrian los establecimientos prodigando enhorabuenas, que sellaban con abundantes rondas del clásico Valdepeñas.

«Tabernas hemos visto, como dos ó tres en la calle Ancha de San Bernardo, en que el dueño, del establecimiento habia puesto en la puerta un letrero diciendo: «Aquí hoy se convida á un quince».

Com ja pot suposar el lector, tot aquest devassall d'entusiasme 's devia à que 'ls taberners estaven en la creencia de que l'adveniment de 'n Moret significava la mort del descans dominical.

Y ¡ay! per ara son verdas, segons las noticias últimatament rebudas.

El subsecretari de Governació—diu un telegrama—ha assegurat que aquest Govern té sobre-la aplicació de la ley del descans dominical el mateix criteri que l'anterior. Cafés, tabernas y teatros continuarán com fins aquí, castigantse las infraccions que cometin.

¿Qué farán ara 'ls taberners de Madrid, quan s'enterin d'aquesta declaració aclaparadora?

¿Qui sab!.. Potser cridarán als obsequiats el matí de la victoria, y 'ls dirán, tots compungits:

—Noys, de alló no hi ha res: per lo tant, ¿volen fer el favor de pagar aquells quince del altre dia?

El Comitè de Defensa, segons las allocucions plantades pels nostres carrers, se presentava à las eleccions en nom de Déu.

Y mireu si están de desgracia, que no hi ha hagut Déu que 'ls votés.

Llegim en un diari de Málaga:
«A Melilla continúa ploventhi à botes y à barrals.»
Alabat siga Déu!.. Que plogui!
La llástima es que, de tant tant, encare hi pedregui poch ó molt...

Diurne, al vespre, un periodista madrileny preguntava à Don Segis:

—¿Qué le pareció la manifestación?
—Admirable,—respongué el president.—El nuestro es un gran pueblo.

Es veritat; el nostre es un gran poble; un poble que vé gran à tots els governants.

Inclús al senyor Moret...
Y si no, al tiempo. Millor dit à la próxima manifestación.

El desconsolat ex-ministre senyor don Joan La Cierva ja se n'ha anat à Mula.

—¿A Mula, tant aviat?
—Sí, home... Aixís que 'l van fer caure del burro.

El Papa Sarto ha ordenat que d'aquí endavant, durant las ceremonias religiosas que 's celebrin en la Capella Sixtina de Roma, els homes sèguin ben separats de las donas.

Ara m'agrada.

Aixó es predicar ab l'exemple.

Ja que no acceptan la bisexualitat en las escuelas, ahont hi concorren ignoscents infants, just es que no la permetin en las iglesias, ahont molts homes y moltas donas hi van sols à presumir y à fer conquisas.

Lo dè sempre.

En Cambó ha dit qu' está molt satisfet de la marxa política.

La cayguda de 'n Maura, la reventada de las eleccions provincials, la mort del projecte d'Administración...

Ab tanta desgracia, ¿quí no la sent una gran satisfacció?

Ja ho diu el ditxo: En aquest món, qui no s'aconsoa es un tonto.

Y com qu' ell es més viu que tonto...

Entenemos, viu, en el mal sentit de la paraula.

El doctor Martí Julià ha donat una conferencia pública.
¿Sobre qué?

Sobre 'l tema: *Novas orientacions políticas.*
¿Qué vindrá à ser aixó?

¿Dret à quin cantó 'ns orientará, ara, el Lord-Mafor de l' Unió Catalanista?

¿Volst'hi jugar que 'ns voldrá fer votar en negrel... Perque ell es incapás d' aconsellar mitjas tintas... Per xó es dels del tot ó res.

Dimecres, el nou bisbe de Barcelona, doctor Laguarda, va passar dos ó tres cops per las ramblas seguit d' un grupo de terragada ab boyna que no 's cansava de victorejarlo y aplaudirlo.

—Es raro,—deya un, al Pla de la Boqueria:—Es raro que, haventhi encare sospesas las garantías, permetin una manifestación semblant...

Y un camálích li responia ab certa flemma:

—Home, els bisbes ja 's poden aplaudir... No veýu qu' ara manan els liberals!...

Pera capitá general de Barcelona 'ns envían al general Weyler.

Con tan plausible motivo las tintorerías y quitamanchas están d' enhorabona.

Don Llorens Ardit segueix sense novetat en la seva salut.

Els radicals en passen una de grossa. No saben per quin cantó tombarse. Per l' un, tenen en Lerroux, el querido caudillo (!), qu' es la nina dels ulls de tots ells y sobre tot de totas ellas, y per l' altre tenen à n' en Sol, que s' ha portat com un home en valor y arrogancia, y fins está encartat en els sucesos de Juliol nada menos qu' en calitat d' incendiari.

¿Qué fer, senyors, en semblant situació? Si 'l caudillo no ha caudillat res y en Sol s' ha portat com un home, ¿cóm resoldre la qüestió?...

Que ho consultin al doctor Antich, qu' es un sabi.

Quan el senyor Crespo Azorín va despedirse de la nostra ciutat, al moment que anava à sortirne va cridar:

—¡Viva Barcelona! ¡Viva LA BUENA AMISTAD!
¿La buena amistad?... ¿A qué devia referirse? Si no que fos el tituló d' alguna de las societats corals que va manar tancar.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN EL NÚMERO ANTERIOR

- 1.ª XARADA.—Gra-no-ta.
- 2.ª ANAGRAMA.—Penso-Sopen.
- 3.ª ROMBO.—
G
T A P
T A U L A
G A U D E M I
P L E T S
A M S
I
- 4.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Bunyolera.
- 5.ª MUDANS.—Perè-Pare.
- 6.ª QUADRAT.—
C A E M I
A V I A E
R I T M E
M A M E N
I E N E
- 7.ª INTRÍNGULIS.—Murciélago.
- 8.ª CONVERSA.—Seva.
- 9.ª TARJETA.—Trana-Badajona.
- 10.ª GEROGLIFICH.—Terrós de sucre.

Han endevinat totas ó part de las solucions corresponents al número anterior, els cavallers: Escarpintoy de la noya, S. Portabella, S. P. (a) Badó Llaumé, El Pep y el Paco Sadurninachs, S. R. (a) Millionari. Juan M. A., P. y M. Cortacans (a) Llegendors de LA CAMPANA, Ramón Valls, Maco, S. Odrec, A. R. Aloy, y Joan Antich Puquí (Llegendor de La Esquilla).

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olim, número 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.ª